

תורה (9)

גם תורה ניתן לערב אותה עם שום דבר, או שהתורה נקיה, או שזו לא תורה! כל החורבן של ההשכלה התחיל בזה שעירבו עם התורה דברים נוספים. בתחילה לא דיברו בכלל על עקירת התורה, דיברו על תורה עם עוד משהו, והמשהו הזה הביא את החורבן, ברוחניות ובגשמיות, חורבן שלא היה כמותו בעולם! תשעים ותשעה אחוזים של תורה עם אחוז אחד של משהו אחר, זה כבר לא תורה!

רב פינקוס זצ"ל בספרו "פניני רבי שמשון"

התלמידי חכמים בדור הם שומרי משמרת הקודש ושכרם יותר גדול מהלויים שנשאו את ארון ברית ה' ובאמת חוב מוטל על כל תופשי התורה לדעת את ערכם כי הם המעמידי הדת, וכמו הלויים מצינו שנקראו בתורה בשם שומרי משמרת הקודש, על שעליהם היה מוטל לשמור את כבוד משכן ה' אשר שם היה עומד ארון הברית שלא יטמאוהו זרים ולא יתבזה ח"ו, כך בדורנו דת ה' עומד על ת"ח שבדור, והם הנקראים שומרי משמרת הקודש שעליהם מוטל לשמור את ארון הברית ה', היא תורתנו הקדושה, שלא יפרצוהו זרים, ואם ממלא עבודתו באמונה שעל ידו מתרבה כבוד תורת ה' בעולם בודאי אצל השי"ת כמו מלפנים נושאי ארון ברית ה', ויותר מהם שהם נשאו ארון הברית על שכמם בעת שהוא נגלה כבוד ה' לעיני הכל והיכירו כולם את כבוד תורתו והיו הלויים מתכבדים על ידה, אבל אלה נושאים אותה בשארית כוחם ומחככים אותה ומוסרים נפשם עליה לקיימה בעת הגלות שאין הכל מכירים ערכה וכבודה, ולפעמים סובלין עוד עלבון על ידי זה, וע"כ בודאי יהיה שכור כפול מן השמים.

חפץ חיים זצ"ל בספרו "שם עולם"

שתהיו עמלים בתורה

ידועים דברי רש"י על הפסוק "אם בחוקתי תלכו וכו'", שתהיו עמלים בתורה עכ"ל. עמל התורה פירושו להתעייף מלימוד התורה, על דרך שאמרו בהגדה של פסח: "את עמלנו" אלו הבנים. כמו שאדם עמל עבור בנו, מנגד ויותר מכוחותיו הטבעיים, מנדד שינה מעיניו, ולפעמים נשאר ער לילות שלמים, טורח בסידורם ובטיפולם. כך בלימוד התורה, וזה נקרא עמל. וכל עוד שחש האדם שיכול ללמוד, ילמד, ולא ידאג על השינה, שאם צריך הוא לישון השינה תבוא מאלה ויישן. כל זאת יבדוק האדם על פי כוחותיו, שלא יפריז יתר על המידה ולמחרת לא יוכל ללמוד כראוי. ומאידך גיסא לא ימעט מהיכולת, ודורש לזה מאזני זהב, כי אדם קרוב אצל עצמו ורוצה את צרכי גופו. להתייגע בתורה,

לומדי התורה אינם צריכים לחשוש ממחלות מדבקות

והנה על המטהר (מצורע יד. ז)

ב"משך חכמה", מצאנו דבר מופלא בענין הטעם שהכהן אינו צריך לחשוש מהתדבקות בצרעת, למרות שהנגעים היא מחלה מדבקת. וכך הוא כותב: ענין הנגעים הוא מסתרי תורה, אשר הטומאה והטהרה תלוי בכהן. אמנם יש לומר דהנה הנגעים הוא מחלה מדבקת עד שאמרו במסכת כתובות 'דלא עייליה למבואיה', ולכן טמא טמא יקרא, וההתעסקות במצורע הוא ענין מסוכן, וצריך לכך השגחה נפלאה פרטית, אשר העוסק יינצל מזה, ויהיה נבדל אשר אליו לא תדבק הנגע. לכן בחרה התורה זה בבני אהרן אשר נבדלים משאר ישראל, ומושגחים בפרטיות יותר, וכמו דכתיב: "ויבדל אהרן להקדישו קודש קדשים". מזה נלמד פרק מוסר שלומדי התורה המשקיעים ראשם ורובם בתורת השם, ודומים לשבט לוי, אין להם לחשוש מהתדבקות.

רב זילברשטיין בספרו "עלינו לשבח"

אוי להם לבריות מעלבונה של תורה

אמר רבי יהושע בן לוי, בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה (אבות פ"ו מ"ב). עלול האדם לטעות ולחשוב שהגורמים לעלבון התורה, הם אותם שאינם עוסקים בתורה כלל, אבל מי ששוקד על דלתות התורה יום יום, אינו גורם עלבון לתורה. אבל זוהי טעות, כי ודאי אותם שאינם מצויים בתורה כל עיקר, עסקם חמור מאוד, אולם עיקר עלבון התורה שעליו מכרזת בת קול בכל יום "אוי להם לבריות" מצויה דוקא ביושבי אוהלה של תורה, כי אדם היושב ליד ספר ומדבר דברים בטלים, נמצא מחשיב באותה שעה את דיבורו יותר מהתורה הקדושה, היש עלבון גדול מזה? כי תאוותו לדברים בטלים דחה את לימודו מפניהם, זהו עלבון לתורה.

רב ציון אבא שאול זצ"ל בספרו "זכרון הדסה"

ביטול תורה כנגד כולם

טעות גדולה השתרשה בין בני התורה, אנו יודעים שיש שלוש עבירות, עבודה זרה, עריות ושפיכות דמים. אבל חז"ל למדנו שכשם ששכר תלמוד תורה כנגד כולם כך עונש ביטול תורה כנגד כולם (ירושלמי פאה פ"א ה"א). לבטל רגע אחד מן התורה יותר גרוע מלעבור כל העבירות שבתורה! מי שמעשן בשבת, ואוכל חלב פיגול ונותר, וטמא, הוא עדיף ממי שמבטל תורה. התורה נקראת "אור" (משלי ו. כג). לאור יש תכונה מיוחדת, כל דבר שבעולם ניתן לערב עם דברים אחרים, זהב עם נחושת וכו', "אור" לא ניתן לערב עם שום דבר!

הלכה: שריית פירות וירקות במים בשבת

אסור להשרות פירות או ירקות במים? מגיון שמבואר בשו"ע (סי שי"ט ס"ח) שבשריית הפירות או היקרות יש משום בורר בזה שהפסולת צפה למעלה או יורדת למטה. אולם אם הפירות או הירקות כבר הושרו מערב שבת ובשבת רוצה לחזור ולהשרותם משום נקיות והפסולת לא ניכר בעין, יש להתיר בזה. וכן אם שרייתו משום חומרי ריסוס שלא ניכרים לפני ואחרי השריה, או ששורה מטעמי נקיות מותר ואף לא לאלתר.

ספר "הליכות שבת" מאת רב אופיר מלכה שליט"א

פתגם: הסטוריה, עבר שלומדים בהוה, ושוכחים בעתיד
ספר "שמחלה"

חקירה: כוונת פירוש המילים בתפילה

חלק מדין תפילה, ואם התפלל ולא כיוון כאילו שלא התפלל כלל, או דין נפרד (חקירות במסכת ברכות יג)
ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: צער בעלי חיים

רבי יעקב מדובנא היה נוסע בעגלה כשהגיעו למעלה ההר, קם רבי יעקב וירד מעל העגלה. רבי, אמר לו העגלון, אינך חייב לרדת. אדם חשוב כמותך חייב סוסי להסיעו גם במעלה הר. חייך רבי יעקב ואמר: אמנם יודע אני, שאם יתבעני סוסך לדין, סופי שאצא זכאי, אולם אין רצוני להתדיין עם סוס.

ספר "חוד וחלק" חלק א (דף קצט)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה, ברוך יואל שמעון ישראל בן פנינה, אברהם בן חנה רחל, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, אברהם רפאל בן רבקה, ברטה מסעודה בת לאה, חיים מאיר בן גבי זווירה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, ששא בנימין בין קארין מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזת בת אליז, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלוה, אלחנן בן חנה אנושקה, רישאר שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרטין היימה שמחה. זיווג הגון: נעמי פנינה בת סנדרין אסתר, לאה בת רבקה, לאלודי רחל מלכה בת חשמה, ליוסף גבריאל בן רבקה, למרים בת רבקה. הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'ייזל לאוני. לעילוי נשמת: אליהו בן זהרה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. שמחה בת קמיר, אמיל חיים בן עזו עזיזה, רחל בת מיה, ראובן בן חנינה, אליהו בן מרים, נסים חי הורבט בן ג'ולי.

בתחילה הדרך קשה, אבל אחר כך מתרגלים. ויש ביכולת האדם לשנות את טבעי גופו, ויכולים לראות זאת אצל בחורים צעירים שנמצאים בתפקיד, שמתרגלים לישון מעט מאוד ולהתייגע בהליכות מרובה וכו'. כך צריכים אנו להרגיל את עצמנו ליגיעה בתורה.
רב ציון אבא שאול זצ"ל בספרו "זכרון הדסה"

אף אם אדם אינו זוכר, כל מילה שלומד היא מצוה בפני עצמה

בענין לימוד התורה מצוי מאוד אצל בעלי תורה, שרואה שאינו מצליח כל כך בלימודו להיות בקי בע"פ מתרשל לגמרי על ידי זה. ובאמת אין נכון הדבר, וכמו שאחז"ל משל לשר אחד שצוה לאיש שימלא הכלי מים ועבור כל דלי יתן לו דינר. והנה בשולי הכלי היה נקב, וינסה האיש למלאות ונשפך המים דרך הנקב על הארץ ופסק מלמלאות. ויפגעהו חכם אחד וישאלנו למה פסקת למלאות, והשיב האיש מה תועלת בפעולתי והלא נשפך על הארץ. והשיב החכם מה איכפת לך הלא שכר זהובים אתה נוטל, שגם הוא היה מכיר הכלי שלו אלא שהוא רוצה להנות לך. כן הדבר הוא וק"ו אלף פעמים. הקב"ה מכיר את נפש כל איש ואיש וטבעו אם הוא זוכר או לא, וציוה לכל ישראל שילמדו תורה ויחזרו עליה, ואף שאדם שוכחה מה איכפת לו. יחזור עוד פעם, לא שכר זהובים הוא נוטל, כל תיבה ותיבה שיחזור הוא מצוה בפני עצמה. והלא ידוע מה שאמר הכתוב אם צדקת מה תתן לו, ואינו צריך לפעולות האדם אלא שהוא טוב ומטיב ורוצה להנות להאדם שלא יהיה לו נהמא דכיסופא.

חפץ חיים בספרו "תורת הבית"

אם הגיע אל האדם ספר ממלך בשר ודם, והוא מסופק בהבנתו, היה מצער עצמו עד שיבין אותו, ק"ו לענין התורה שהיא מהקב"ה.

וכתב בחובות הלבבות, דראוי לאדם לשית אל לבו, אלו הגיע לו ספר ממלך בשר ודם והיה מסופק בהבנתו מפני דמות הכתיבה ודקותה, או עומק הלשון, אז יצטער צער גדול עד שיבינו, וישים כל לבו ושכלו להבין זה. ואם ככה הוא עושה על ספר בשר ודם שהיום כאן ומחר בקבר, על אחת כמה וכמה על ספרו של מלך מלכי הקב"ה, אשר הוא חייו והצלתו כענין שכתוב כי הוא חייך ואורך ימך. והנה בעון זה נכשלים כמה בני אדם, שהולכים בכל מאמצי כח להשלים חוקם בהבנת חוקי מלך בשר ודם, ומתרגלים בחק ספר מלך מלכי המלכים הקב"ה. וזה דומה למה שנאמר בו, ולאלהא כספא ודהבא נחשא ופרזלא אעא ואבנא דלא חזין ולא שמעין ולא ידעין, שבית, ולאלהא די נשמתך בידיה וכל ארחתך ליה, לא הדרת.

חפץ חיים בספרו "שמירת הלשון"

